

ปีที่ ๔๖ ฉบับที่ ๕๔๘ เดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๓

ด้วย'ตม พิเศษ

โลกลิ่วสู่อากาศ เลี้ยวลอดสู่อดีตกาล
ใช้ทิชชู่ขบชิวาลด้วยคุณภพ

ปริศนา ห้องอำพัน ที่สาบสูญ

- เรื่องวุ่นๆของการเดินทางข้ามเวลา
- ตามล่าหาเมือง "ซี" เมืองทองคำลึกลับ
- ปวงเทพทั้งผองคือพี่น้องกัน
- เปิดสุสานใต้พระมิด 'เจ้าแห่งสิปป์'
- ตำนานมังกรเวิร์ม

ด้วย'ตม พิเศษ (RS)

9 771513 064001

20

(RS)
100.00

201101

ปีที่ ๔๖ ฉบับที่ ๕๔๔
ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๓
ราคา ๑๐๐ บาท

ด้วย'ตูนพิเศษ

โลดลี้วสู่อากาศ เลี้ยวลดสู่อัตถกาล
โชติช่วงชัชวาลด้วยคุณภาพ

๑๕ การสมโภชรับช้างเผือก ตอน ๒
“พิเศษ ปันเทศ”

๑๘ Big News
“เดค็ออน”

๒๓ ล่าขุมทรัพย์แห่งอดีต ตามทางห้องอำพันที่สาบสูญ
“เคเมต เซซ”

๒๘ สถานที่ใหม่ในเขตแดนของ “อาเกียโซเปีย”
ยุทธภูมิ กังพันธ์

๓๒ เรื่องวุ่นของการเดินทางข้ามเวลา
ณัฐพล เดชขจร

๓๘ แฟนรอกบดชธา
วิภาวี บริบูรณ์

๔๒ แกมหลังดำเกี้ยว บทที่ ๖ นางในนิมิต
“จันตวีร์ วิวัธน์”

๕๖ ปวงเทพทั้งปวงคือพี่น้องกัน
ว่าด้วยเทพปรกรณิมในอินโด-อารยัน
กฤษณ์ บุญช่วย

๕๙ ยูโทเปีย
อุตร จารุรัตน์

๕๔ ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ผ่านปลายพู่กัน
สิ้นราชบัลลังก์
สุภาพพรรณ เปล่งมณีพันธ์/สมพร ฐาปนาศัย

๖๐ แลตมปีไทยยุคนิคพิเศษ
“ตราประทับไม้”

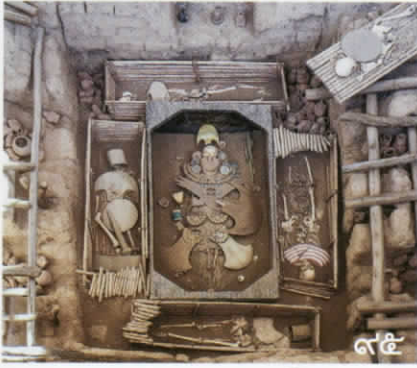
๖๓ ชีวิตของฟาโรห์
“มนัส เอ็อกันต์”

๖๖ ความรู้รอบตัวเอเธนส์
ศ.กัธติ บุญเจือ

นิตยสารด้วย'ตูนพิเศษ เปิดโอกาสสำหรับผู้อ่านเขียนต่างๆ อาทิเช่น เรื่องปรกาสคดีไทย, เกียรติ, อีริโก้, บันทึกอากรรม, ตำนานนิคาง
พื้นบ้าน และประสบการณ์นิคาง ที่มีเนื้อหาและสาระสอดคล้องกับแนวของหนังสือ ด้วยความยาวประมาณ ๓-๔ หน้ากรรตาขพิมพ์ พร้อมทั้ง
แนบไฟล์งาน และรูปประกอบบทความ (ถ้ามี) ทุกเรื่องก็ได้รับการลงพิมพ์เผยแพร่ฟรีที่ตีพิมพ์ตามความเหมาะสม

เชิญทุกท่านสมัครสมาชิกเข้ามาคุยกันได้ที่ facebook : ด้วย'ตูนพอกเกิดแบกชาชิน & ด้วย'ตูน พิเศษ

- ๓๑ ขนเมืองมรณะ
"ไบโป"
- ๓๔ อามาร์นา เมืองแห่งครีตกาใหม่อันล้ำค่า
"ฮินวา"
- ๓๙ บ้านมอนโรส ต้องคำสาป
"อปัสคีลา"
- ๘๔ Battle of Britain (๓)
พล.อ. บุญชู ชาวลาคีลปี
- ๘๗ เกี่ยวกับราเชวงค์ ดงผู้ดี (๒)
"ฐาปน"
- ๙๓ นิลพิทา นักเลงกลิ้งใจ
"รักต์ศรา"
- ๙๕ แกะรอยสุสานบันลือโลก
ตอน เปิดสุสานใต้พระมิด "เจ้าแห่งสปีน"
"นันทพิทร์"

- ๑๐๑ วังใหม่ในแขวงวังใหม่
"ธิดวิกา"
- ๑๐๔ ฟ้าแห่งกับโองฟู (๑)
"รัตนวัน"
- ๑๐๘ ตามล่าหาเมืองสาบสูญ "ซี"
"กิลวิกา"
- ๑๑๓ สัตว์มหัศจรรย์ร้อยอดนิยาม
ตอน มังกรวิธิน
"คอสมอส"
- ๑๑๙ บ้านผีสิง
"สยามเซน"
- ๑๒๑ ยานรณะ:
"ดอกพุดป่า"
- ๑๒๓ เจ้าของตำรา
"คำไทย"

คณะผู้จัดการ

บรรณาธิการอำนวยการ วาทีน ปิ่นเฉลียว บรรณาธิการ อุดร จารุรัตน์ ประธานงานของ
บรรณาธิการ ประลองพล เพียงบางยาง กราฟฟิกดีไซน์ สุภกร์ วรารักษ์พงศ์ พิสูจน์อักษร กัญญาภาศ
เพ็ญสมานิช กัญญา บุญปิ่น โทร.๐-๒๕๕๑๔-๔๐๓๑-๓ ต่อ ๑๑๐ ผู้จัดการ บริษัท พี.วาทีน เพลสเคชั่น
จำกัด ๕๕๙/๓ ม.บางริษเพลส ก.ประติษฐานบูรรม แขวงสมานสอง เขตวังทองกลาง กรุงเทพฯ
๑๐๓๑๐ โทร. ๐-๒๕๕๑๔-๔๐๓๑-๓ โทรสาร : ๐-๒๕๕๑๔-๔๐๓๑ E-mail: p.vatin@gmail.com
พิมพ์ที่ บริษัท พี.วาทีน เพลสเคชั่น จำกัด ผู้พิมพ์โฆษณา นายคณ ปิ่นเฉลียว บริษัท พี.วาทีน
เพลสเคชั่น จำกัด โทร. ๐-๒๕๕๑๔-๐๑๐๐, ๐-๒๕๕๑๔-๑๕๑๑ โทรสาร : ๐-๒๕๕๑๔-๑๕๑๐ ผู้จัดการฝ่าย
พิมพ์กัญญา น.ประติพัทธ์ กรุงเทพฯ โทร. ๐-๒๕๕๑๔-๔๖๒๕-๓

อัตราค่าสมาชิก ๑ ปี ๑๒ ฉบับ = ๑,๑๐๐ บาท (รวมค่าจัดส่ง)
กรณีจัดส่งทางไปรษณีย์ (เพิ่มค่าส่งต่อปี)
สหรัฐอเมริกา : ๓,๙๘๐ บาท
ยุโรป : ๓,๙๘๐ บาท
ญี่ปุ่น : ๓,๙๘๐ บาท
อังกฤษ : ๓,๙๘๐ บาท
ออสเตรเลีย : ๓,๙๘๐ บาท
ไต้หวัน : ๓,๙๘๐ บาท
ชำระเงินโดยธนาคาร ทั่วโลกเงิน หรือเช็คธนาคาร
สั่งจ่าย ปณ.ลาดพร้าว ๑๐๓๑๐
ในนาม คุณเรณูภา ปิ่นเฉลียว

ลาขุมทรัพย์แห่งอดีต

ตามหาห้องอำพันที่สาบสูญ

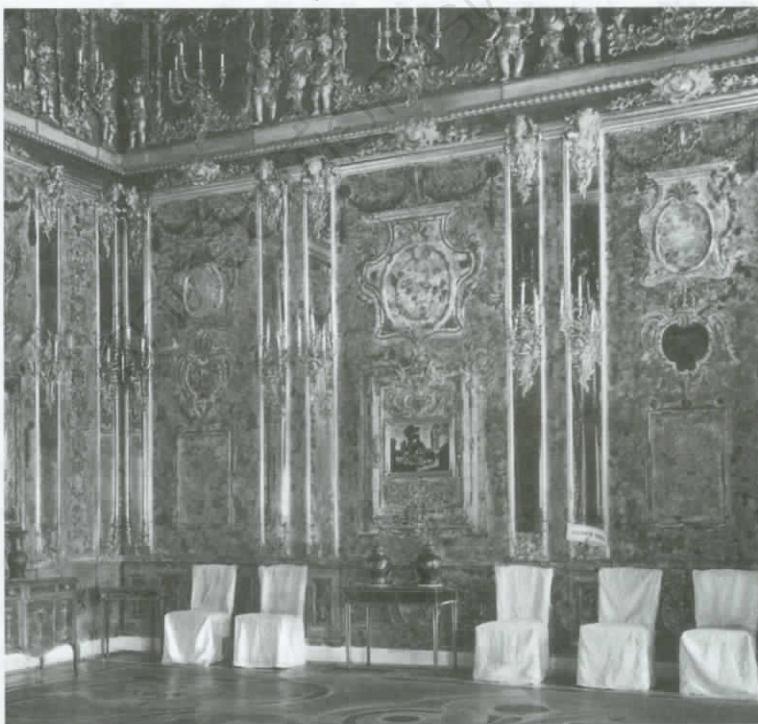
“ไอเมต เซช” เขียน

เรื่องราวเกี่ยวกับสมบัติจาก
ทั่วทุกมุมโลกและความ
พยายามในการออกค้นหาขุม
สมบัติดังกล่าว โดยขอเริ่มต้นกัน
ด้วยขุมทรัพย์ซึ่งยังไม่มีใครรู้ค่า
ตอบที่แน่ชัดว่าทุกวันนี้มันได้
อันตรายไปอยู่ที่ไหน แถมยังเป็น
สมบัติที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับขุม
ทรัพย์ที่กองทหารนาซีขนไปซ่อน
เอาไว้ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒
อีกด้วย อย่รรอช้า ครั้นนี้เราจะ

ไปตามหา “ห้องอำพัน” (Amber
Room) ที่สาบสูญกันครับ

ห้องอำพันคือห้องที่ได้รับ
การตกแต่งผนังอย่างงดงามด้วย
ทองคำและ “อำพัน” อันเป็นยาง
ไม้โปร่งแสงสีเหลืองทองที่พบมาก
ในแถบทะเลบอลติก (Baltic Sea)
บริเวณยุโรปตอนเหนือ ห้องใน
ตำนานนี้ได้รับการรังสรรค์ขึ้นโดย
ช่างฝีมือจากเยอรมนีในช่วงคริสต์
ศตวรรษที่ 18) มีความโดดเด่น

บรรยากาศของห้องอำพันก่อนยุคสงครามโลกครั้งที่ ๒

จนถึงขั้นได้รับการขนานนามให้
เป็นสิ่งมหัศจรรย์อันดับที่ ๘ ของ
โลกเลยทีเดียวครับ

แรกเริ่มเดิมทีผู้ที่เสนอให้
สร้างห้องที่ตกแต่งด้วยอำพันคือ
สถาปนิกของพระเจ้าฟรีดริชที่ ๑
แห่งปรัสเซีย (King Frederick I
of Prussia) ที่ได้เชิญผู้เชี่ยวชาญ
ด้านอำพันโดยเฉพาะเข้ามาช่วย
รังสรรค์ และแล้วในปี ค.ศ.1701
โครงการสร้างห้องอำพันก็เริ่มต้น
ขึ้น แต่หลังจากที่พระเจ้าฟรีดริช
ที่ ๑ สิ้นพระชนม์ลงไป พระเจ้า
ฟรีดริช วิลเฮล์มที่ ๑ (Frederick
William I) ขึ้นครองบัลลังก์ต่อ
ในช่วงนี้ห้องอำพันต้องเปลี่ยนมือ
เป็นครั้งแรก ด้วยว่าในช่วงปี ค.ศ.
1716 พระเจ้าปีเตอร์มหาราช
(Peter the Great) จากรัสเซียได้
มาเยือนปรัสเซียและชื่นชอบห้อง
อำพันนี้เป็นอย่างยิ่ง พระเจ้าฟรี
ดริช วิลเฮล์มที่ ๑ จึงตัดสินใจรื้อ
ถอนห้องอำพันแล้วมอบแต่พระเจ้า
ปีเตอร์มหาราชเสียเลยเพื่อเป็นการ
ผลานสัมพันธไมตรีในทางการทูต
ทำให้ห้องอำพันย้ายไปอยู่ที่รัสเซีย
นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ถึงแม้ว่าพระเจ้าปีเตอร์
มหาราชจะชื่นชอบห้องอำพันที่
ได้มาก็จริง ทว่าพระองค์กลับไม่
ได้สนใจใฝ่ฝันมากนัก กล่าวกัน
ว่าห้องอำพันจากปรัสเซียถูกรื้อ
ออกมาเก็บไว้ในกล่องขนาดใหญ่
จำนวน ๑๔ กล่อง ซึ่งกล่อง

ทั้งหมดก็ยังคงอยู่ในห้องเก็บของ ณ นครเซนต์ปีเตอ์สเบิร์ก (Saint Petersburg) เรื่อยมาจนพระเจ้าปีเตอร์มหาราชสิ้นพระชนม์ กว่าที่ห้องอำพันจะได้เผยโฉมของมัน ออกมาอีกครั้งก็ล่วงเลยเข้ามาถึงสมัยของจักรพรรดินีเอลิซาเบธ (Empress Elizabeth) ผู้เป็นธิดาของพระเจ้าปีเตอร์มหาราช นางมีบัญชาให้นำเอาห้องอำพันที่แยกเก็บอยู่ในกล่องทั้งหมดออกมาประกอบกันใหม่และติดตั้งเอาไว้ในพระราชวังฤดูหนาวในเซนต์ปีเตอ์สเบิร์ก แต่แล้วในปี ค.ศ. 1755 พระนางก็เปลี่ยนใจอีกครั้งด้วยว่านางต้องการให้ย้ายส่วนต่างๆ ที่ใช้ตกแต่งห้องอำพันไปยังพระราชวังแคเธอรีน (Catherine Palace) โดยได้จ้างสถาปนิกเข้ามาช่วยตกแต่งห้องใหม่แห่งนี้เพิ่มเติมด้วย สุดท้ายในปี ค.ศ.1770 ห้องอำพันแห่งพระราชวังแคเธอรีนก็เสร็จสมบูรณ์จนได้

พระราชวังแคเธอรีนในปัจจุบัน

จักรพรรดินีเอลิซาเบธคือผู้ที่สั่งให้ย้ายห้องอำพันไปยังพระราชวังแคเธอรีน

ห้องอำพันอันงดงามยังคงอยู่ในพระราชวังแคเธอรีนเรื่อยมา แต่ด้วยว่าภายในห้องแห่งนี้ได้รับการตกแต่งด้วยเทียนไขที่คอยให้ความสว่างมากถึง ๕๖๕ เล่ม ความร้อนจากเปลวไฟทำให้ขี้ผึ้งที่เคยใช้ในงานก่อสร้างห้องเกิดการขยายตัวและค่อยๆ หลุดลอก ส่งผลให้ต้องมีการบำรุงรักษาห้องอำพันนี้เรื่อยมา แต่แล้วเมื่อ

สงครามโลกครั้งที่ ๒ ปะทุขึ้น ห้องอำพันก็มีอันต้องโยกย้ายอีกครั้ง ทว่าคราวนี้อยู่ในสถานะ "สมบัติที่ถูกปล้นจากสงคราม" ไปแทนเสียแล้วครับ

22 มิถุนายน ค.ศ.1941 ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler) ริเริ่มปฏิบัติการที่เรียกว่า "ปฏิบัติการบาร์บารอสซา" (Operation Barbarossa) เพื่อบุกเข้าไปยังสหภาพโซเวียต ปฏิบัติการครั้งนี้ใช้ทหารเยอรมันกว่าสามล้านนาย พร้อมกับปรดถังอีก ๓,๕๐๐ คัน แต่นอกเหนือจากการรบและยึดครองดินแดนแล้ว อีกหนึ่งจุดมุ่งหมายของทหารฝ่ายนาซีก็คือการออกตามหา "สิ่งล้ำค่า" ซึ่งก็แน่นอนครับว่านอกจากภาพเขียนสีต่างๆ แล้ว "ห้องอำพัน" ก็อยู่ในรายการของพวกเขาด้วย

ทางฝ่ายโซเวียตเองก็ทราบดีครับว่าทหารเยอรมันจะต้องเข้ามาช่วงชิงห้องอำพันไปจากพระราชวังแคเธอรีนอย่างแน่นอน แต่ด้วยว่าห้องแห่งนี้เปราะบางเกินกว่าจะแยกชิ้นส่วนได้ภายในเวลาอันสั้น ประกอบกับกองกำลังของเยอรมันก็เข้าประชิดเต็มที ดังนั้นสิ่งที่ทางฝ่ายโซเวียตคิดออกในเวลานั้นก็คือถ้าย้ายไม่ได้ก็ "ซ่อน" มันเสียเลยสิ!! และวิธีการซ่อนนั้นก็ง่ายแสนง่าย ด้วยการนำเอาวอลเปเปอร์เข้ามาบดบังความงดงามของผนังห้องอำพันเอาไว้

เท่านั้นก็เป็นอันเรียบร้อย

แต่แน่นอนครับว่าทางฝ่ายเยอรมันเหนือกว่า พวกเขาทราบมาแต่แรกแล้วว่าห้องอำพันอยู่ที่ไหน ดังนั้นลูกไม้ตบตาง่ายๆเพียงแค่การนำเอาอลเปเปอร์มาบังเอาไว้ นั้นไม่สามารถหลอกให้ทหารนาซีไขว้เขวได้ เมื่อฝ่ายเยอรมันบุกเข้ามาถึงพระราชวังแคเธอรินในช่วงเดือนตุลาคม ค.ศ.1941 ห้องอำพันอันวิจิตรแห่งนี้ก็ได้ถูกแยกชิ้นส่วนออกมาใส่เอาไว้ในกล่องขนาดใหญ่จำนวน ๒๗ กล่อง โดยใช้เวลาเพียงแค่ ๓๖ ชั่วโมงเท่านั้นเอง!! หลังจากนั้นกล่องลำค่าเหล่านี้ก็ถูกย้ายทางรถไฟโดยมีจุดหมายปลายทางอยู่ที่ปราสาทโคนิกสเบิร์ก (Königsberg Castle) ในปรัสเซีย

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าห้องอำพันในกล่องทั้ง ๒๗ กล่องนี้จะปลอดภัยหรอกนะครับ ปราสาทโคนิกสเบิร์กเองก็ตกเป็นเป้าของการโจมตีทางอากาศอยู่บ่อยครั้ง ทั้งจากทางโซเวียตเองในปี ค.ศ.1941 และกองทัพอากาศทิ้งระเบิด (RAF Bomber Command) ในช่วงปี ค.ศ.1944 ทำให้ตัวปราสาทถูกทำลายไปหลายส่วน แต่หลังจากนั้นเมื่อทางโซเวียตเข้ามาตรวจสอบดูปราสาทอีกครั้งในปี ค.ศ.1944 ก็พบว่าห้องอำพันยังคงอยู่ดี โดยที่กล่องบรรจุห้องอำพันได้ถูกขนย้ายไปไว้

ปราสาทโคนิกสเบิร์กคือสถานที่เก็บรักษากล่องที่บรรจุห้องอำพันเอาไว้

ยังส่วนที่เรียกว่า “โถงอัศวิน” (Knights’ Hall) ของตัวปราสาท เพื่อเตรียมลำเลียงออกไปเก็บรักษาเอาไว้ในที่ปลอดภัย แต่ถึงอย่างนั้น เรื่องเล่าหลังจากปี ค.ศ.1944 แดกออกไปหลายเสียงเลยละครับ บ้างก็บอกว่าจริงๆแล้วทางฝั่งนาซีเองต่างหากที่ได้ทำการขนย้ายกล่องบรรจุห้องอำพันออกไปเก็บเอาไว้ในบังเกอร์บริเวณรอบนอกของเมืองโคนิกสเบิร์กแล้ว ทว่าตำแหน่งที่แท้จริงของบังเกอร์ได้หายสาบสูญไปพร้อมกับการทิ้งระเบิดทางอากาศ ชัดเจนว่าชัด

บรรยากาศความเสียหายภายในพระราชวังแคเธอริน อันเป็นผลมาจากสงครามโลกครั้งที่ ๒

แย้งกับข้อมูลที่ทางโซเวียตได้มา ซึ่งยืนยันว่ากล่องเก็บรักษาห้องอำพันยังคงอยู่ดีภายในปราสาทอย่างน้อยก็ถึงวันที่ 5 เมษายน ค.ศ.1945 ทว่าในอีก ๔ วันให้หลังกล่องบรรจุห้องอำพันทั้งหมดก็เสียหายสาบสูญไป

คำถามที่เชื่อว่าหลาย ๆ ท่านสนใจใคร่รู้ก็คือ กล่องเหล่านั้นหายไปไหนกันแน่? และทุกวันนี้เราเจอกล่องบรรจุห้องอำพันอันล้ำค่าที่ประเมินกันว่ามียุคค่ามหาศาลถึง ๑๕๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือรวมๆ ๕,๐๐๐ ล้านบาทนี้แล้วหรือยัง? ลองมาดูภารกิจตามล่าห้องอำพันกันดีกว่าครับ

ภารกิจแรก เกิดขึ้นไม่นานนักหลังจากปี ค.ศ.1945 เมื่อทางโซเวียตยืนยันว่ากล่องบรรจุห้องอำพันถูกย้ายไปเก็บเอาไว้ในโงะอัสวิน ทางกรุงมอสโกจึงส่งศาสตราจารย์จากพิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์เข้ามาตรวจสอบโงะอัสวินทันที ทว่าสิ่งที่หลงเหลืออยู่กลับมีเพียงแค่อุโมงค์ที่บ่งบอกถึงการทำลายล้างจากไฟ นั่นจึงทำให้รายงานของศาสตราจารย์ท่านนี้สรุปออกมาว่าห้องอำพันได้ถูกทำลายไปแล้วระหว่างวันที่ 9 ถึง 11 เมษายน ค.ศ.1945

แต่ถึงอย่างนั้นข้อสรุปนี้ก็ยังไม่ได้ถูกยอมรับร้อยเปอร์เซ็นต์หรอกครับ หนึ่งในผู้ที่ยังไม่เชื่อคือภัณฑารักษ์จากพระราชวังแคเธอ

รินที่ในช่วงเวลานั้นได้กลายเป็นพิพิธภัณฑที่ไปเรียบร้อยแล้ว ภัณฑารักษ์ท่านนี้ถูกส่งตัวมาในช่วงเดือนมีนาคม ค.ศ.1946 เพื่อทำภารกิจลับตามหาห้องอำพันที่สาบสูญ และตอบคำถามว่าห้องอำพันถูกทำลายลงไปจากภัยสงครามจริงดังที่ศาสตราจารย์จากมอสโกเคยสรุปเอาไว้หรือไม่

หลักฐานส่วนหนึ่งที่ภัณฑารักษ์ค้นพบสนับสนุนแนวคิดของศาสตราจารย์ด้วยว่าแสดงให้เห็นกองขี้เถ้าและภาพโมเสกหินสามภาพที่ครั้งหนึ่งเคยตกแต่งห้องอำพันมาก่อนหน้าถูกเผาจนสีกระดำกระด่างไปเรียบร้อยแล้ว นอกจากนั้นเขายังค้นพบกระดาษโน้ตที่ทหารเยอรมันทิ้งเอาไว้ลงวันที่ 12 มกราคม ค.ศ.1945 มีข้อความเขียนเอาไว้ว่ากล่องบรรจุห้องอำพันได้ถูกตระเตรียมจนพร้อมสำหรับขนย้ายออกไปเก็บไว้ทางตะวันออกของเยอรมนี แต่คำถามก็คือ กล่องถูกย้ายออกไปทันหรือไม่ เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่า หลังจากนั้นเพียง ๑๐ วัน เส้นทางทุกสายที่มุ่งหน้าออกจากโคนิคเบิร์ก ไม่ว่าจะเป็นทางบก ทางน้ำหรือทางอากาศล้วนถูกตัดขาดทั้งหมดโดยทหารฝ่ายสัมพันธมิตร

แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความตั้งสมมติฐานขึ้นมาว่า บางทีกล่องบรรจุห้องอำพันอาจจะถูกขน

ย้ายออกไปโดยเรือของฝั่งนาซีที่มีชื่อว่า "วิลเฮล์ม กุสต์ลอฟฟ์" (M.S. Wilhelm Gustloff) ในวันที่ 30 มกราคม ค.ศ.1945 ซึ่งเรือลำนี้ก็ไปไม่ถึงปลายทางหรอกครับ เพราะน่านน้ำในบริเวณนั้นอัดแน่นไปด้วยเรือดำน้ำของฝั่งโซเวียต ก็เลยทำให้ห้องอำพันจมลงไปได้ใต้น้ำของทะเลบอลติกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่แนวคิดนี้ก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับอยู่ดี เพราะทางฝ่ายเยอรมันเองก็ยอมรับไม่ได้ว่าการล่องเรือออกไปสู่ฝั่งเรือดำน้ำโซเวียตนั้นมีโอกาสรอดเพียงน้อยนิด พวกเขาจะยอมเสี่ยงส่งชุมทรัพย์ที่ประเมินค่ามิได้อย่างห้องอำพันไปกับเรือลำนี้จริงๆนะหรือ? เสียดยายที่ไม่มีใครตอบได้แต่อย่างน้อยนักล่าสมบัติได้นำก็ยังไม่เคยค้นพบห้องอำพันจากซากเรือวิลเฮล์ม กุสต์ลอฟฟ์ลำนี้เลยครับ

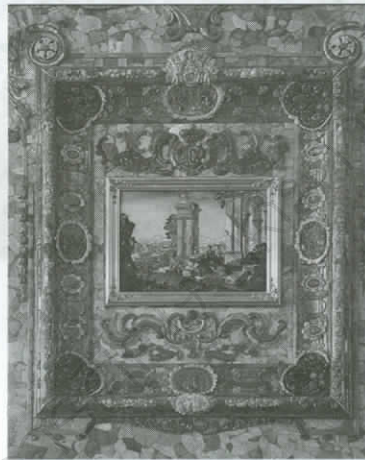
ในปี ค.ศ.1949 ภัณฑารักษ์จากพระราชวังแคเธอรินก็ยังคงตามหาห้องอำพันในภารกิจลับสุดยอต่อต่อไป ด้วยข้อมูลใหม่ว่ากล่องบรรจุของล้ำค่าอาจจะถูกย้ายไปฝั่งเอาไว้ในเหมืองบริเวณภูเขาไอเร (Ore Mountain) ทว่าหลังจากที่ใช้เวลาไปร่วม ๑๐ ปี เขาก็คว้าน้ำเหลว ซึ่งในช่วงเวลาที่ไล่เลี่ยกันนั่นเอง ทางโซเวียตก็ได้ลบบทความในหนังสือพิมพ์ฉบับวันที่ 6 กรกฎาคม ค.ศ.1958 เกี่ยวกับภารกิจตามหาห้องอำพัน

ที่สาบสูญ นั้นหมายความว่าเรื่อง
ของห้องอำพันนี้ไม่เป็นความลับ
อีกต่อไปแล้วครับ และบทความ
ในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นก็ได้กลายเป็น
ปฐมบทของการออกตามล่าหา
ห้องอำพันกันยกใหญ่ ทว่าก็ยังไม่
มีใครค้นพบกล่องบรรจุมัมมทรัพย์
เหล่านี้ได้ดี

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้
หมายความว่าเรื่องราวของห้อง
อำพันจะเงียบสนิทไปเลยหรอก
ครับ ห้องอำพันได้มาเป็นที่กล่าว
ถึงอีกครั้งหนึ่งในปี ค.ศ.1997 ด้วย
มีการจับได้ว่ามีชายชาวเยอรมัน
คนหนึ่งนามว่าฮันส์ อาคเทอร์มันน์
(Hans Achtermann) พยายาม
ที่จะขายหนึ่งในสี่ภาพโมเสกที่
ครึ่งหนึ่งเคยประดับอยู่บนผนัง
ของห้องอำพันให้แก่พ่อค้าโบราณ
วัตถุด้วยสนนราคาที่สูงลิบถึง ๒.๕
ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือราว ๘๐
ล้านบาท หรือว่าจะแสดงให้เห็น
ว่าห้องอำพันถูกค้นพบที่ไหนสัก
แห่งหนึ่งแล้วหรือไม่?

บรรยากาศของห้องอำพันแห่งใหม่ที่สร้างเสร็จสมบูรณ์ในปี ค.ศ.2003

หนึ่งในโมเสกของห้องอำพันที่ได้รับ
การจำลองขึ้นมาใหม่

เปล่าเลยครับ เพราะเมื่อ
สืบสาวราวเรื่องไปแล้วก็พบว่าแท้
ที่จริงแล้วฮันส์ อาคเทอร์มันน์เป็น
เพียงแค่ลูกชายของนายทหาร
ชาวเยอรมันคนหนึ่งซึ่งทำหน้าที่
ควบคุมขบวนรถที่ใช้ในการขนส่ง
กล่องที่บรรจุห้องอำพันเอาไว้ใน
ปี ค.ศ.1941 ก็เท่านั้นเอง บางที
นายทหารคนนั้นอาจจะเห็นโอกาส
ในช่วงจังหวะขุลมุนแอบ "ขโมย"
สมบัติบางส่วนออกมาจากกล่อง

ก็เป็นได้

ด้วยว่าในปัจจุบันยังไม่มี
ใครพบมัมมทรัพย์แห่งอดีตกาลขึ้น
นี้ จึงได้มีความพยายามที่จะสร้าง
ห้องอำพันขึ้นมาใหม่โดยใช้ภาพ
โมเสกของแท้จากฮันส์ อาคเทอร์
มันน์เข้ามาประดับร่วมกับอำพัน
น้ำหนักถึง ๖ ตัน และแล้วในปี
ค.ศ.2003 "ห้องอำพัน" แห่งพระ
ราชวังแคเธอรินก็สมบูรณ์อีกครั้ง

สิ่งที่น่าคิดก็คือ นอกจาก
ภาพโมเสกไม่กี่ชิ้นของฮันส์ อาค
เทอร์มันน์แล้ว จะยังมีชิ้นส่วนของ
ห้องอำพันหลงเหลืออยู่อีกหรือไม่
จะเป็นไปได้ไหมที่กล่องสมบัติบาง
ส่วนอาจจะถูกขนย้ายออกมาก่อน
ที่จะเกิดการทิ้งระเบิด แล้วถูกขน
ย้ายไปซุกซ่อนเอาไว้ในบังเกอร์ลับ
สักแห่งใต้ดินเฉียดๆ น่าเสียดาย
ที่ยังไม่มีใครให้คำตอบได้ ว่าแต่
มีใครสนใจอยากตามล่ามัมมทรัพย์
ชิ้นนี้ดูสักครั้งไหมครับ? ●

ขนมปังมรณะ

“ไบโป” เขียน

ทานผู้อ่านทราบมั๊ยว่า ในสมัยโบราณ ขนมปังธรรมดาที่เรากินกันอยู่ทุกวันนี้ อยู่ๆก็กลายเป็นต้นเหตุที่ทำให้ผู้คนล้มตายเป็นร้อยเป็นพันคนได้ในเวลาเดียวกัน โดยที่มันก็ไม่ได้เน่าเสีย แล้วเกิดอะไรขึ้น

15 สิงหาคม 1951 ชาวบ้านในหมู่บ้านปงต์ แซงต์ เอสปรี (Pont Saint Esprit) ทางตอนใต้ของฝรั่งเศสต่างมีอาการผิดปกติคือราว ๑ ใน ๒๐ ของประชากร หรือประมาณ ๒๕๐ คน มีอาการชัก พูดจาเลอะเลือน เห็นภาพหลอน บ้างก็ออกมาเดินเพ่นพ่านตามถนน บางคนนอนบิดตัวไปมากรีดร้องอยู่บนเตียง บ้างก็มีอาเจียน ปวดท้องนอนไม่หลับ บางคนรู้สึกแสบร้อนบริเวณทวารหนัก ชาวบ้าน ๕๐ คนถูกส่งเข้าโรงพยาบาลโรคจิต

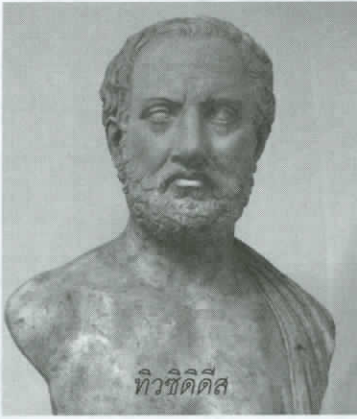
และ ๔ คนเสียชีวิต โรคระบาดนี้เรียกว่า *อัคคีของนักบุญแอนโธนี* (St. Anthony's fire) *ไฟสวรรค์* (Ignis Sacer) หรือ *ไฟศักดิ์สิทธิ์* (Holy Fire) เป็นโรคที่น่าสะพรึงกลัวของพวกชาวนาในยุคกลาง ผู้ป่วยจะรู้สึกเจ็บปวดราวกับโดนไฟเผา มือและเท้าหลุดออกจากร่างกาย บางคนมีอาการชัก เสียชีวิต (ขึ้นกับระดับวิตามิน A ในร่างกาย)

สาเหตุเกิดจากการกินขนม

ปังที่ทำมาจากข้าวไรย์ซึ่งปนเป็นเชื้อราชื่อ *เออร์กอต* (ergot หรือ Claviceps Purpurea) ราชนิดนี้จะเจริญเติบโตอยู่บนรวงข้าว มีสีม่วงหรือดำ รูปร่างคล้ายเดือยของไก่ จึงถูกเรียกว่า ergot (*ภาษาฝรั่งเศสแปลว่าเดือย*) หรือชื่อทางการแพทย์ว่า ergotism รานี้เจริญได้ดีในสภาพอากาศชื้น

เป็นไปได้ว่าในอดีต *โรคระบาดใหญ่ในเอเธนส์* (Plaque of Athens หรือ Thucydides's plaque) ที่ *ทิวซิดิดีส* ได้บันทึกไว้ อาจเกิดจากพิษของเออร์กอต ทิวซิดิดีสเป็นแม่ทัพและนักประวัติศาสตร์ชาวกรีก มีชีวิตอยู่ในช่วงปี 460-395 BC โรคระบาดนี้เกิดขึ้นในปี 430 BC เป็นช่วงที่กรีกทำสงครามกับสปาร์ตา (Peloponnesian war)

ทิวทิดีลิส

โรคระบาดนี้ได้คร่าชีวิตชาวเมืองเอเธนส์ไปราว ๗๕,๐๐๐-๑๐๐,๐๐๐ คน ทำให้เอเธนส์อ่อนแอและนำไปสู่การพ่ายแพ้ต่อสปาร์ตาและเสื่อมอำนาจในที่สุด มีบางคนคิดว่ามันอาจไม่ใช่โรคติดต่อเพราะมีแต่ชาวเอเธนส์ที่ป่วย อาการของโรคก็มีความหลากหลาย แตกต่างกันไปมากเกินกว่าที่จะเป็นโรคเดียว เชื่อว่าโรคนี้เข้ามาทางเมืองพีราอุส (Piraeus) ซึ่งเป็นเมืองท่าในการขนส่งอาหาร และสาเหตุอาจเป็นพืชผลที่ปนเปื้อนเชื้อราจากเขตแอตติกา (Attica) เขตรอบนอกเอเธนส์ ปัจจุบันยังไม่ทราบชัดเจนว่าเป็นโรคอะไร แต่มีการตั้งสมมติฐานไว้หลายโรค เช่น กาฬโรคไทฟอยด์ หัด ไข้เลือดออก

พิษของเออร์กอต เกิดจากสารแอลคาลอยด์ (alkaloid) ซึ่งมีฤทธิ์ทำให้หลอดเลือดหดตัวอย่างรุนแรง เลือดไปเลี้ยงแขนขาไม่พอจนเกิดเป็นเนื้อตายตามมา เป็นโรคที่พบมากทางยุโรปตอนเหนือในสมัยยุคกลาง เนื่องจากเป็นพื้นที่

ที่นิยมบริโภคขนมปังหรือแป้งที่ทำจากข้าวไรย์ (rye) ซึ่งเป็นข้าวที่ขึ้นได้ดีในสภาพอากาศหนาวเย็น และมีราคาถูกกว่าข้าวสาลี ราจะเจริญแทรกอยู่บนรวงข้าวเห็นเป็นเดือยสีดำๆ แต่ในบางครั้งเกิดภาวะขาดแคลนอาหาร พวกเขาบ้านก็จำเป็นต้องกินข้าวที่ปนเปื้อนรานี้เข้าไป สัตว์ก็เป็นโรคนี้ได้เช่นกัน พวกวัวที่ได้รับพิษมีอาการคล้ายกับคน โดยจะมีกีบเท้าและหางเป็นสีดำจากการขาดเลือด สร้างน้ำมันน้อยลง และตายในที่สุด มักระบาดในชุมชนชนบท

ในฝรั่งเศสช่วงศตวรรษที่ 10 มีการระบาดของโรคนี้หลายครั้ง บางครั้งมีคนเสียชีวิตเป็นแสนคน ช่วงศตวรรษที่ 15-16 พบการระบาดของโรคนี้ในเยอรมัน อิตาลี และเบลเยียม เมื่อมีผู้คนออกมาเดินท่าทางแปลกๆ โดยไม่รู้ตัว เรียกว่า St. John's dance นอกจากนี้เออร์กอทยังอาจเป็นต้นเหตุของการล่าแม่มดครั้งใหญ่ใน

เมืองซาเลม รัฐแมสซาชูเซตส์ (Salem witch trials) ช่วงปี 1692-1693 ด้วย เริ่มจากเด็กหญิงในเมือง ๓ คน อยู่ๆก็มีอาการประหลาด ชัก นอนบิดตัวไปมา หลบอยู่ใต้เก้าอี้ พุดจาไม่รู้เรื่อง เชื่อว่าโดนคุณไสยจากแม่มด เหตุการณ์ครั้งนั้น มีผู้ต้องสงสัยทั้งชายหญิง ๑๔๑ ราย ถูกตัดสินแขวนคอในข้อหาว่าเป็นแม่มดและพอมด ๑๙ คน คนหนึ่งถูกเอาก้อนหินใหญ่มาวางทับจนตาย และอีกหลายคนต้องเสียชีวิตลงในคุกที่มีสภาพทารุณ

จนในปี 1676 มีคนค้นพบสาเหตุที่แท้จริง คือ เดนิส ดูดาร์ต (Denis Dodart) เขาได้เขียนรายงานถึงสมาคมวิทยาศาสตร์แห่งฝรั่งเศสเรื่องความสัมพันธ์ของราเออร์กอตบนข้าวไรย์กับพิษที่เกิดจากขนมปัง ต่อมาในปี 1953 จึงมีการใช้คำว่า ergotism อย่างเป็นทางการ

ทำไมถึงเรียกโรคนี้ว่าไฟ

ของนักบุญแอนโธนี?

นักบุญแอนโธนีเป็นนักบวชในศาสนาคริสต์ชาวอียิปต์ มีชีวิตอยู่ช่วง คศ.251-356 รู้จักกันในนามแอนโธนีแห่งอียิปต์ (Anthony the great or Anthony of Egypt) เป็นผู้นำเหล่านักบวชที่ใช้ชีวิตอย่างสันโดษในทะเลทราย ท่านพำนักอยู่บนภูเขาเป็นเวลากว่า ๒๐ ปี ยึดความสมณะและความยากจนเป็นหลักในการขัดเกลาตนเอง เชื่อว่ามีปีศาจมาพยายามล่อใจท่านหลายอย่างแต่ก็ไม่สำเร็จ ท่านเป็นต้นแบบของนักบวชคาทอลิกในยุโรปในเวลาต่อมา ท่านใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในอเล็กซานเดรีย เป็นผู้อุปถัมภ์ดูแลผู้ป่วยโรคต่างๆ โดยเฉพาะงูสวัด ต่อมาในปี 1070 คณะนักบุญเบเนดิกต์ได้นำอัฐิของท่านจากคอนสแตนติโนเปิล มาไว้ที่เมืองเล็กๆ ทางตะวันออกเฉียงใต้ของฝรั่งเศส

ราวศตวรรษที่ 11 มีชายหนุ่มซึ่งเป็นชนชั้นสูงชื่อเกอแร็ง ลาวัลลัวร์ (Guerin La Valloire) ล้มป่วยจากพิษของเออร์กอต เขารอดตายมาได้และเชื่อว่าเป็นเพราะอภินิหารความศักดิ์สิทธิ์ของท่านนักบุญแอนโธนี เขาจึงอุทิศเงินสร้างสถานพยาบาลเพื่อดูแลผู้ป่วยชื่อ Hospital Brother of St. Anthony ขึ้นในปี 1095 และเริ่มเรียกโรคนี้ว่า อัคคีของนักบุญแอนโธนี (St. Anthony's fire)

ปลายศตวรรษที่ 15 มีการก่อตั้งสถานพยาบาลแบบนี้ราว ๓๗๐ แห่งทั่วยุโรป เพื่อรักษาโรคนี้ เหล่าภราดรและนักบวชเป็นกำลังสำคัญในการดูแลผู้ป่วยสถานพยาบาลเหล่านี้เป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นที่สำหรับกรรกรักษาด้วยวิธีตัดแขนตัดขา เนื่องจากเป็นวิธีหลักที่ใช้ลดความทุกข์ทรมานจากโรค ผู้ป่วยจะได้รับอาหารที่ดีเช่นขนมปังจากข้าวสาลี มีการทำน้ำมันหมูผสมสมุนไพรวก nightshade มาทาบริเวณแผล เรียกว่า St. Anthony's water และให้ดื่ม St. Anthony's wine ซึ่งเชื่อว่ามีสรรพคุณต้านพิษเออร์กอต ไวน์นี้ทำจากองุ่นที่ปลูกในพื้นที่ใกล้ๆ กับที่เก็บอัฐิของท่านนักบุญ เพราะจะได้รับพลังศักดิ์สิทธิ์ช่วยรักษาโรคด้วย

ราเออร์กอตไม่ได้มีแต่โทษอย่างเดียวนะ ในปี 1582 มีการบันทึกถึงการให้สปอร์ของรา Secale Cornutum (เป็นรากุ่มเออร์กอตอีกชนิดหนึ่ง) ในการ

ช่วยคลอดบุตร กระตุ้นมดลูกบีบตัว แต่การที่ใช้ปริมาณไม่แน่นอนทำให้เกิดผลแทรกซ้อน คือมดลูกแตกตายได้ ทำให้มันมีชื่อเล่นจาก pulvis ad partum (ผงยาช่วยคลอด) เป็น pulvis ad mortem (ผงยาช่วยให้ตาย) หลังจากปี 1828 เออร์กอตแอลกอฮอล์ไม่ได้ถูกนำมาใช้ในการคลอดอีกต่อไป แต่ยังมีใช้บ้างในการช่วยป้องกันการตกเลือดหลังคลอด ต่อมาอนุพันธ์ของสารเออร์กอตอัลคาลอยด์ถูกพบมากขึ้น ดัดเลย์และมัวร์ (Dudley and Moir) สกัดสาร ergometrine ได้ในปี 1932 และพิสูจน์ว่ามันมีผลต่อการบีบตัวของมดลูก แต่ผลข้างเคียงที่รุนแรงของมันและมียาที่ดีกว่า จึงไม่ได้นำมาใช้รักษาอาการตกเลือดหลังคลอดอีกต่อไป การระบาดของพิษเออร์กอตลดลงเรื่อยๆ เมื่อมีการบริโภคข้าวสาลีแทนข้าวไรย์มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้หายไปเลยทีเดียว ยังพบการระบาดอยู่บ้าง เช่น ในปี 1926 มีผู้ป่วยจากพิษเออร์กอตราว ๑๒,๐๐๐ คน ในสหภาพโซเวียต พบการระบาดในเอธิโอเปียและอินเดียช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ด้วย

ปัจจุบันอนุพันธ์ของเออร์กอตถูกนำมาใช้ผลิตยาซึ่งหลายๆ คนคงรู้จักกันดีในชื่อ ยาคาเฟอร์กอต (cafergot) ที่ใช้ในการแก้ปวดหัวไมเกรนนั่นเอง ●

แกะรอยสุสานบนสื่อโลก เปิดสุสานใต้พีระมิด “เจ้าแห่งสเปน”

“นูนากัทซ์” เขียน

กลางดึกของคืนวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ 1987 เสียงโทรศัพท์ทำลายความเงียบบังจน วอลเตอร์ อัลวา (Walter Alva) นักโบราณคดีผู้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการพิพิธภัณฑ์ลัมบายเอเก (Lambayeque Museum) ทางตอนเหนือของประเทศเปรูในขณะนั้นต้องหัวเสีย ด้วยความฉงนฉงายว่าใครช่างโทรมารบกวนเขา ในยามวิกาล เมื่ออัลวากหูโทรศัพท์แล้วกรอกเสียงลงไป เสียงจากปลายสายตอบกลับมาด้วยความตื่นเต้น ผู้ที่ทำลายความสงบยามค่ำคืนของอัลวาคือหัวหน้าตำรวจท้องถิ่นที่รีบเร่งให้ข้อมูลกับอัลวาว่าเขาเพิ่งยึดโบราณวัตถุของกลางจากการปล้นสุสานโบราณมาได้ และต้องการให้อัลวารับเดินทางมายังสถานีตำรวจเพื่อตรวจสอบโดยด่วน ทว่าในเวลานั้น อัลวารู้สึกไม่ค่อยสบายเล็กน้อยจึงเสนอเดินทางในวันรุ่งขึ้น แต่ทางนายตำรวจก็ยังคงยืนยันกรานว่าเขาต้องการให้อัลวาเดินทางมาในคืนนี้ทันที เพราะพรุ่งนี้ก็อาจจะสายเกินไปเสียแล้ว...

ถึงแม้ว่าจะไม่เต็มใจนัก แต่

อัลวาก็เร่งรีบเดินทางไปยังสถานีตำรวจทันที และเมื่อไปถึง สิ่งที่ประจักษ์ต่อสายตาของเขาคือ โบราณวัตถุและ “สมบัติ” แปลกตามากมายหลายชิ้นที่ตำรวจท้องถิ่นบอกกับเขาว่าเพิ่งยึดมาได้ ทั้งแผ่นทองคำที่ตีขึ้นรูปเป็นใบหน้ามนุษย์ ประดับดวงตาด้วยหินเทอร์ควอยซ์ (Turquoise) สีฟ้าอมเขียว รวมถึงเครื่องประดับรูปตัวลีงที่ตีขึ้นรูปจากทองคำบริสุทธิ์ มีขนาดใหญ่กว่าตัวลีงของจริงถึงสามเท่า โบราณวัตถุสุดแสนล้ำค่าเหล่านี้ทำให้อัลวาลิ้มอาการเจ็บป่วยก่อนหน้านั้นไปเสียสนิท สิ่งที่เขาคิดในฐานะนักโบราณคดี ณ ห้วงเวลานั้นคือ เขาต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อปกป้องแหล่งโบราณคดีที่ลึกลับนี้เอาไว้ให้รอดพ้นจากกลุ่มโจรปล้นสุสานให้จงได้ และแน่นอนว่าเขาต้องรีบเร่งเข้าไปดำเนินการขุดค้นทางโบราณคดีในพื้นที่นั้นให้เร็วที่สุดด้วย

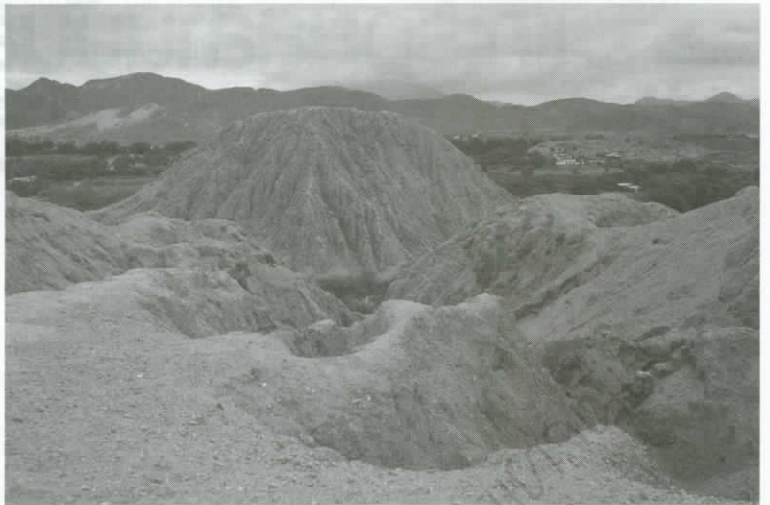
หลังจากสอบถามข้อมูลจากทางตำรวจท้องถิ่นก็ได้รับความว่า โบราณวัตถุเหล่านี้เป็นของที่เหล่าโจรปล้นสุสานขุดมาได้จากพีระมิดแห่งหนึ่งในแหล่งโบราณคดี

ที่รู้จักกันในชื่อว่า “วากา รากาดา” (Huaca Rajada) เมื่อทราบดังนั้นเข้าวันรุ่งขึ้น อัลวาพร้อมกับผู้ช่วยของเขานามว่าหลุยส์ เชโร (Luis Chero) และนายตำรวจอีกราว ๒๐ นายก็เข้าประจำพื้นที่ในวากา รากาดาทันที แต่ภาพที่ปรากฏต่อสายตาของพวกเขาในขณะนั้นคือหลุมน้อยใหญ่ที่กระจายตัวอยู่ตรงนั้นตรงนี้ไม่ต่างจากหลุมอุกกาบาตขนาดเล็ก ซึ่งก็เป็นผลมาจากการลักลอบขุดค้นหาสมบัติของชาวเมืองในบริเวณนั้นนั่นล่ะครับ สุดท้ายแล้วอัลวาและเชโรผู้ช่วยของเขา ก็ได้เข้ายึดครองพื้นที่ในบริเวณพีระมิดที่วากา รากาดาแทนเหล่าโจรปล้นสุสานเพื่อทำการขุดค้นทางโบราณคดี และค้นหาคำตอบว่าสถานที่แห่งนี้เคยมีความสำคัญเช่นไรในอดีต เพราะถ้าถึงขั้นมีโบราณวัตถุที่ขึ้นรูปอย่างประณีตแถมยังทำจาก “ทองคำ” อันล้ำค่าแบบนี้ด้วย แสดงว่าลึกลงไปได้พื้นดินในบริเวณวากา รากาดา จะต้องมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดซุกซ่อนตัวอยู่เป็นแน่ ถูกต้องเลยครับ เพราะนี่

คือปฐมบทของการค้นพบสุสาน "เจ้าแห่งสิปัน" (Lord of Sipan) ซึ่งเป็นสุสานที่สมบูรณ์อย่างยิ่งด้วยว่ายังไม่เคยถูกแตะต้อง แม้แต่ชาวสเปนที่พยายามค้นหาสมบัติและของล้ำค่าในช่วงล่าอาณานิคมก็มองข้ามสุสานที่วากา รากาดาไปด้วยเช่นกัน นั่นจึงทำให้การค้นพบสุสานแห่งนี้มีความโด่งดังจนถูกนำไปเปรียบเทียบกับ การค้นพบสุสานของกษัตริย์ปาคาล (Pakal) ในเมืองปาเลงเก (Palenque) ของอาณาจักรมายา ในอเมริกากลาง หรือแม้แต่การค้นพบสุสานของยุฟาร์โหตุตันคาเมน (Tutankhamen) แห่งอียิปต์โบราณเลยทีเดียว!!

ย้อนกลับไปในอดีตเมื่อราวปี ค.ศ.100 ถึงปี ค.ศ.900 พื้นที่ของประเทศเปรูคือที่ตั้งของกลุ่มวัฒนธรรม "โมเช" (Moche) ซึ่งรุ่งเรืองอยู่สองกลุ่มใหญ่ๆ เรียกว่ากลุ่มทางเหนือ (Northern Moche) และกลุ่มทางใต้ (Southern Moche) เมืองหลวงของกลุ่มทางเหนืออยู่ที่ "สิปัน" ส่วนเมืองหลวงของกลุ่มทางใต้อยู่ที่วากาส เด โมเช (Huacas de Moche) ซึ่งแน่นอนว่าสุสานของ "เจ้าแห่งสิปัน" ที่ทีมโบราณคดีของอัลบากาลังจะไปขุดค้นกันนั้นก็อยู่ในพื้นที่ของชาวโมเชกลุ่มทางเหนือ และชาวโมเชกลุ่มนี้ก็มีความสามารถทางด้านงานศิลป์

บรรยากาศในปัจจุบันของพีระมิดที่วากา รากาดา

และงานโลหะที่นำทิ้ง ดังที่อัสว ได้เห็นจากบรรดาโบราณวัตถุที่โจรปล้นสุสานขุดมาได้จากวากา รากาดานั้นล่ะครับ

สำหรับชาวอเมริกาใต้โบราณแล้ว ชาวโมเชและชนเผ่าอื่นๆที่รุ่งเรืองอยู่ในประเทศเปรูแถบเทือกเขาแอนดิส (Andes) มักจะมีความเชื่อที่คล้ายคลึงกันเกี่ยวกับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเขาเรียกว่า "วากาส" (Huacas) วากาสของชาวอินคา (Inca) ในยุคหลังคือภูเขาสูงที่พวกเขา มักจะใช้ในการฝังศพเด็กที่ผ่านการบูชายัญ และศพเหล่านี้ก็ได้แปรสภาพไปเป็น "มัมมี่" หลงเหลือมาให้พวกเราได้ศึกษากันในปัจจุบัน ส่วน "วากาส" ของชาวโมเช โดยเฉพาะที่สิปันคือ "พีระมิด" นี้ล่ะครับ โดยปกติแล้วพีระมิดของชาวโมเชมักจะมี ความสูงราว ๓๐ ถึง ๕๐ เมตร บางแห่งมีความ

เก่าแก่หลายพันปี และมักจะสร้างจาก "อิฐโคลน" (Mud-brick) แตกต่างจากพีระมิดของชาวมายาโบราณหรือแม้แต่พีระมิดหรืออาคารทางศาสนาของชาวแอซเท็ก (Aztecs) ในประเทศเม็กซิโกอย่างสิ้นเชิง ด้วยว่าพีระมิดหรือวากาสของชาวโมเชมักจะสร้างขึ้นจากอิฐโคลน สภาพในปัจจุบันจึงพังทลายลงไปมากแล้วอันเป็นผลมาจากสภาพอากาศ ลมฝนและมรสุมอันยาวนานกว่าหนึ่งพันปี

สำหรับวากาสที่โด่งดังของชาวโมเชอยู่ในกลุ่มทางใต้ เป็นพีระมิดสองแห่งในเมืองวากาเดโมเช ที่ปัจจุบันได้รับการเรียกขานว่า "วากา เดล โซล" (Huaca del Sol) หรือ "พีระมิดสุริยัน" และ "วากา เด ลา ลูนา" (Huaca de la Luna) หรือ "พีระมิดจันทร์อา" พีระมิดทั้งสองแห่งสร้างขึ้นจากอิฐโคลนเช่นกัน สำหรับทางตอน

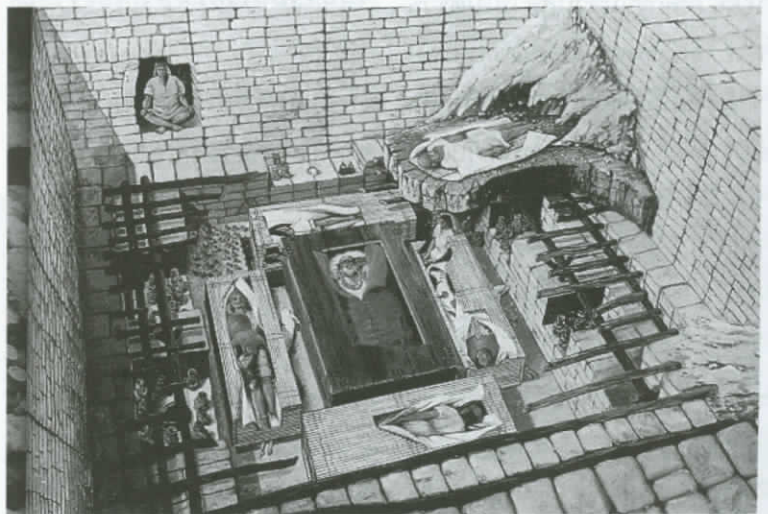
เหนือที่ลิบนั้น พีระมิดหรือวากาส์ ที่โดดเด่นก็คงจะหนีไม่พ้นวากา ราคาดานีละครับ คำว่า "ราคาดา" เป็นภาษาสเปนที่มีความหมายว่า "แยกออก" ซึ่งก็เป็นชื่อที่ได้มา เพราะว่าพีระมิดหรือวากาส์แห่งนี้ มี "ถนน" ตัดผ่ากลางพีระมิด ขนาดใหญ่สองแห่ง พีระมิดแห่งแรกสูง ๓๕ เมตร ส่วนพีระมิดอีกแห่งหนึ่งสูง ๓๗ เมตร และ "วากา ราคาดา" นี้เองครับคือแหล่งพำนักสุดท้ายของ "เจ้าแห่งลิบีน" ที่เรากำลังจะไปร่วมเปิดสุสานกันในครั้งนี้

ถึงแม้ว่าจุดเริ่มต้นในการค้นพบสุสานของเจ้าแห่งลิบีนจะมาจากการเข้าบุกยึดโบราณวัตถุของกลางโดยตำรวจท้องถิ่น แต่ถึงอย่างนั้นความจริงเบื้องหลังก็คือกลุ่มโจรปล้นสุสานในลิบีนเขาลักลอบขุดกันมาเนิ่นนานแล้วครับ และคงมีโบราณวัตถุล้ำค่ารวมถึงทองคำปริมาณมหาศาลออกไปยังตลาดมืดเรียบร้อยแล้ว หรือที่แย่น้อยก็คือถูกนำไป "หลอม" โดยที่ตำรวจไม่เคยระแคะระคายอะไรเลย แต่สุดท้ายที่เรื่องไปเข้าหูตำรวจจนได้ ก็เพราะว่าหนึ่งในโจรปล้นสุสานรู้สึกตัวเองไม่ได้รับส่วนแบ่งตามที่ตกลงกันไว้ ก็เลยคาบขวานี่ไปแจ้งตำรวจเสียเลย นั่นจึงนำมาซึ่งเสียงโศกเศร้าของอัลวาที่แผดดังขึ้นในคำคืนของวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1987 นั่นเองละครับ

เล่ากันว่า ถึงแม้อัลวาและทีมนักโบราณคดีของพวกเขาจะเข้าไปยึดพื้นที่วากา ราคาดามาจากเหล่าโจรปล้นสุสานได้แล้ว แต่เรื่องก็ยังไม่จบลงง่ายๆ หรอกครับ เพราะว่าชาวบ้านในบริเวณนั้นยังไม่แน่ใจว่าอัลวาจะเป็นนักโบราณคดีตัวจริงหรือจะเป็นเพียงแค่ว่าโจรปล้นสุสานกลุ่มใหม่ที่พยายามเข้ามาขุดหาสมบัติกันแน่ ขณะเดียวกันอัลวาและทีมงานก็ต้องคอยระวังเหล่าโจรปล้นสุสานตัวจริงที่จะเข้ามาแก้แค้น เพราะถูกยึดพื้นที่ไปด้วย ทำให้ในบางคืนพวกเขาต้องเข้าไปหลบในหลุมที่พวกโจรกันเองเคยขุดเอาไว้ แต่แล้วในที่สุด ชาวเมืองก็ทราบความจริงว่าอัลวาไม่ใช่โจรปล้นสุสาน ก็เลยช่วยเปิดทางให้ทีมนักโบราณคดีในพื้นที่ทำงานกันได้ง่ายขึ้น สุดท้ายแล้วพวกเขาก็พร้อมที่

จะเปิดเผยความลับที่ซุกซ่อนอยู่ใต้พีระมิดแห่งวากา ราคาดาแล้วครับ นักโบราณคดีพบว่าแท่นยกพื้นขนาดยาว ๘๐ เมตร กว้าง ๕๕ เมตรและสูง ๑๑ เมตรคือบริเวณที่เหล่าโจรปล้นสุสานลงมือขุดและได้พบกับสมบัติโดยเฉพาะทองคำที่ตีขึ้นรูปเป็นวัตถุขนาดนาชนิดจำนวนหลากหลายชิ้น และด้านข้างของหลุมที่โจรปล้นสุสานได้ฝากเอาไว้ก็เองครับที่ทีมของอัลวาและเชโรได้พบเข้ากับห้องขนาดเล็กที่เก็บเครื่องปั้นดินเผา ศิลปะโมเซอเอาไว้มากมายถึง ๑,๑๓๗ ชิ้น แต่สิ่งที่สะดุดตาทีมขุดค้นมากที่สุดกลับอยู่ลึกลงไปข้างใต้ ด้วยว่าพวกเขาได้พบกับ "โครงกระดูก" ของบุรุษคนหนึ่งที่อยู่ในห้องนั้น และที่สำคัญก็คือ ศพนี้ถูก "ตัดเท้า" ออกไปอย่างจงใจ คำถามก็คือ ศพไร้เท้าที่นี้ยังอยู่ตรง

ภาพวาดจำลองบรรยากาศการฝังศพเจ้าแห่งลิบีน โดยมี "องครักษ์ไร้เท้า" นั่งเฝ้าอยู่ที่มุมซ้ายบน

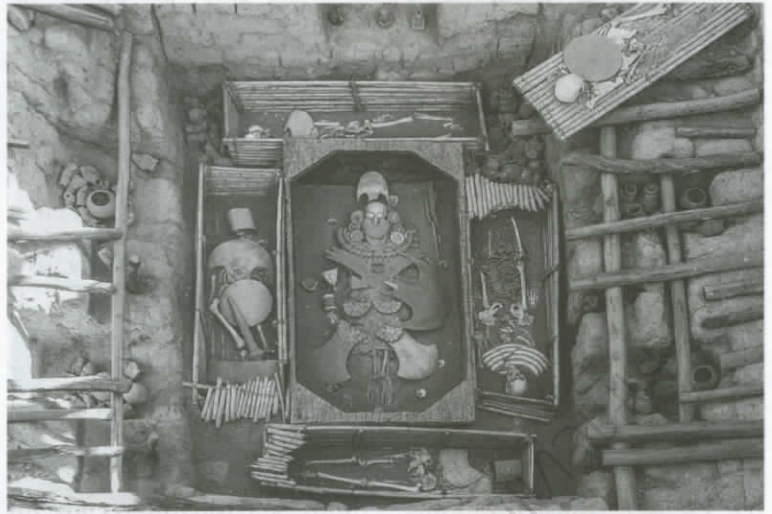

นี้ต้องการจะบอกอะไรกับทีมขุดค้นกันแน่?

โดยปกติแล้วชาวไมเซมิกจะฝังศพในท่านอนหงายเหยียดยาว ดังนั้นศพที่กำลังนั่งแกมยังไม่มีความหมาย ทำให้ตีความได้ว่านี่อาจจะไม่ใช่สุสานของเขาเอง ทว่าเขาถูกส่งเข้ามาทำหน้าที่สำคัญบางประการ และหน้าที่นั้นก็ต้องเป็นการ "เฝ้า" ใครหรืออะไรบางอย่างที่อยู่ลึกลงไปข้างใต้โดยไม่ต้องสงสัย เมื่อทราบดังนั้น ทีมของอัลบาจึงดำเนินการขุดค้นต่อทันที และในที่สุดพวกเขาก็ได้พบกับสิ่งที่บุรุษไร้เท้าคนนั้นเฝ้าอยู่ มันคือ "สุสาน" ขนาดกว้าง ๕ เมตร ยาว ๕ เมตร ภายในมีโลงศพไม้บรรจุศพมนุษย์ที่แต่งองค์ทรงเครื่องด้วยเครื่องราชกกุธภัณฑ์ประดับประดาไปทั่วร่าง ศพที่นอนอยู่ในสุสานเป็นบุรุษที่หน้าจะเสียชีวิตเมื่อมีอายุได้ราว ๓๕ ถึง ๔๕ ปี มีความสูงราว ๑๖๓ เซนติเมตร และเมื่อนำเอาหลักฐานจากสุสานไปตรวจด้วยวิธีคาร์บอนกัมมันตรังสีก็พบว่าสุสานนี้มีความเก่าแก่ราวปี ค.ศ. 250 คำถามคือ บุรุษในสุสานแห่งนี้คือใครในสังคมของชาวไมเซกันแน่?

น่าเสียดายครับที่ชาวไมเซไม่มีภาษาเขียนที่จะบอกเล่าถึงเรื่องราวเกี่ยวกับพิธีกรรม ตำนาน หรือแม้แต่ประวัติศาสตร์อันเกรียงไกรของพวกเขาเอาไว้ ดังนั้นนัก

สภาพภายในสุสานของเจ้าแห่งลิบีน หรือ "สุสาน ๑" รายล้อมด้วยโครงกระดูกและของอุทิศ

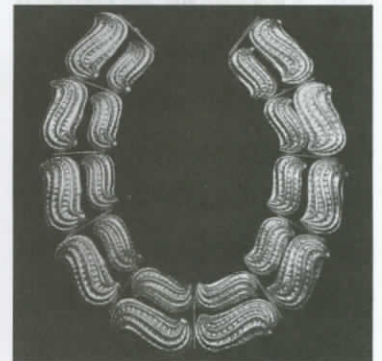

ภาพของเจ้าแห่งลิบีนที่นักวิชาการในปัจจุบันใช้คอมพิวเตอร์จำลองออกมา

โบราณคดีจึงจำเป็นต้องตีความจากโบราณวัตถุและเครื่องราชกกุธภัณฑ์ที่ประดับอยู่บนร่างกายของบุรุษผู้นี้แทน ซึ่งก็มีทั้งเครื่องประดับศีรษะรูปคล้ายจันทร์เสี้ยวที่ตีขึ้นรูปจากแผ่นทองคำความกว้างราว ๖๐ เซนติเมตร หน้ากากทองคำที่ปิดคลุมใบหน้า ส่วนของลำคอก็ยังมีสร้อยที่ตีขึ้นรูปจาก

ทองคำและโลหะเงินเป็นรูปถ้วยลิสงเหมือนกับที่อัลวาเคยเห็นมาก่อนแล้วครั้งหนึ่งในสถานีตำรวจ นอกจากนั้นบุรุษร่างนี้ยังสวมใส่ชุดเกราะที่ทำจากทองคำ น้ำหนักราว ๑ กิโลกรัม ปกคลุมอีกชั้นหนึ่งด้วยผ้าคลุมที่ตกแต่งด้วยเกล็ดทองคำและทองแดง มือขวาถือคทาที่ทำจากทองคำเอาไว้ เขาสวมรองเท้าที่ทำจากโลหะทองแดง เรียกได้

เครื่องประดับทำจากทองคำและโลหะเงินขึ้นรูปเป็นถ้วยลิสง

ว่ามีแต่โลหะล้ำค่าประดับอยู่บนร่างกายของบุรุษผู้นี้เต็มไปหมดเลยล่ะครับ

นอกจากเครื่องราชกกุธภัณฑ์ที่ประดับอยู่บนร่างกายแล้ว ในสุสานยังมีของอุทิศที่วางไว้ร่วมกับศพอีกเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะเครื่องใช้ไม้สอยที่ทำจากทองคำและทองแดง ถูกปิดทลายร้อยลูก รวมถึงเปลือกหอยนางรมหนาม (Spondylus) ซึ่งเป็นเปลือกหอยหายากจากชายฝั่งประเทศเอกวาดอร์ทางตอนเหนือรวมแล้วในสุสานของบุรุษผู้มั่งคั่งแห่งนี้มีข้าวของเครื่องใช้ทำจากโลหะล้ำค่าทั้งทองคำ โลหะเงิน ทองแดง รวมถึงสิ่งทออยู่มากถึง ๕๕๑ ชิ้นเลยทีเดียวล่ะครับ

อีกสิ่งหนึ่งที่พอจะช่วยนักโบราณคดีระบุถึงความสำคัญของบุรุษในสุสานได้ก็คือร่างกายของเขาเองนั่นล่ะครับ นักโบราณคดีพบว่าพื้นของบุรุษร่างนี้ไม่ค่อยสึกเท่าใดนัก แสดงว่าเขาต้องได้รับอาหารที่ดีและพิเศษกว่าคนปกติ ส่งผลทำให้เขามีความสูงมากกว่าคนทั่วไปในสมัยเดียวกันตามไปด้วย และเมื่อประมวลผลจากหลักฐานต่างๆ เข้าด้วยกันแล้ว สิ่งที่นักโบราณคดีเสนอกันก็คือ บุรุษผู้นี้อาจจะเคยเป็นชนชั้นสูง และบางทีเขาอาจจะเป็นนักบวชหรือนักพรที่มีบทบาทสำคัญในสังคมไมเช หรือไม่อย่างนั้นเขาก็อาจจะ

ตุ้มหูจากสุสานของเจ้าแห่งลิบัน ทำจากทองคำและหินเทอร์ควอยซ์

เป็นหนึ่งในผู้ปกครองกลุ่มโมเชทางเหนือในลิบันก็เป็นได้ นั่นจึงทำให้นักโบราณคดีเรียกขานบุรุษผู้นี้ว่า "เจ้าแห่งลิบัน" ยิ่งง่ะล่ะครับ

ที่น่าสนใจคือเจ้าแห่งลิบันไม่ได้นอนหลับไหลอยู่เพียงผู้เดียวในสุสานหรอกนะครับ เพราะนอกจากบุรุษไร้เท้าที่ถูกบังคับให้นั่งเฝ้าอยู่เหนือสุสานแล้ว เคียงข้างโลงศพไม้ของผู้ปกครองท่านนี้ ยังรายล้อมไปด้วยศพอีก ๖ ร่าง ประกอบไปด้วยเด็ก ๑ ร่างฝังอยู่เหนือศีรษะของเจ้าแห่งลิบัน บุรุษ ๒ ร่างขนาบข้างเจ้าแห่งลิบัน ซึ่งเป็นไปได้ว่าเขาอาจจะเป็นนักรบที่ถูกนำมาบูชายัญให้ตายตามไปรับใช้ในโลกรหน้า และสุดท้ายคือสตรีสามร่างที่อาจจะเป็นแม่เลี้ยงของเจ้าแห่งลิบัน ทั้งหมดมีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง ๑๕ และ ๒๕ ปี ถูกฝังเอาไว้ทั้งบริเวณศีรษะและเท้าของเจ้าแห่งลิบัน นักโบราณคดีพบว่าสตรีเหล่านี้เสียชีวิตก่อนที่จะเจ้าแห่งลิบันจะสิ้นลม และบางทีพวกเธออาจ

จะถูกนำเข้ามาฝังใหม่เคียงข้างสามีของนางก็เป็นได้ นอกจากนี้มนุษย์แล้ว สุสานแห่งนี้ยังมีศพของ "สุนัข" และตัว "ลามะ" ฝังอยู่ด้วยเช่นกันครับ นักโบราณคดีเสนอว่าสุนัขจะช่วยนำทางผู้วายชนม์ไปยังโลกหน้า ส่วนลามะเป็นสัญลักษณ์แทนเครื่องบำรุงเลี้ยงให้กับเจ้าแห่งลิบันนั่นเอง

แต่ถึงอย่างนั้น พิระมิดแห่งวากา ราคาตกก็ไม่ได้เป็น "สุสาน" ที่ใช้ฝังศพของ "เจ้าแห่งลิบัน" คนเดียวหรอกนะครับ เพราะเมื่อทีมนักโบราณคดีทำการขุดค้นต่อไปเรื่อยๆ พวกเขาก็ได้ค้นพบสุสานใหม่ในบริเวณนี้เพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ ด้วยเช่นกัน สุสานของ "เจ้าแห่งลิบัน" จึงได้รับการเรียกขานว่า "สุสาน ๑" (Tomb 1) และในปี ค.ศ.1988 "สุสาน ๒" (Tomb 2) ก็เปิดเผยตัวออกมา อายุของสุสานนี้อยู่ที่ราวปี ค.ศ.250 เช่นเดียวกับสุสานของเจ้าแห่งลิบัน ศพในสุสานเป็นบุรุษเช่นกันครับ ทว่าเขากลับมีเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับตกแต่งศพที่หรูหราไม่น้อยกว่าเจ้าแห่งลิบันอยู่พอสมควร แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงมี "องครักษ์ไร้เท้า" อยู่เคียงข้างเช่นกัน ทว่าศพไร้เท้าร่างนี้ไม่ได้นั่งเฝ้าสุสานอีกต่อไปแล้ว แต่นอนอยู่เคียงข้างเจ้าของสุสานเลยล่ะครับ นอกจากองครักษ์แล้ว ภายในสุสาน ๒ ก็ยังคงมีศพของ

สตรีฝังเอาไว้ด้วยเช่นกัน ทว่านางไม่ได้ถูกฝังเอาไว้ในโลงศพ มีเพียงแค่สิ่งทอพันห่อร่างกายแบบง่าย ๆ เท่านั้น และด้วยว่ามีอวัยวะของศพบุรุษในสุสาน ๒ ถัดด้วยทำจากทองแดงเอาไว้ ประกอบกับหลักฐานอื่นๆที่ค้นพบในสุสาน ทำให้นักโบราณคดีตีความว่าศพในสุสาน ๒ นั้นน่าจะเป็น "นักบวช" ที่เคยทำหน้าที่นำเลือดที่หลังรินจากเหยื่อที่ถูกบูชายัญมาถวายแด่เจ้าแห่งลิปัน และถ้าว่ากันตามขนานทางสังคมแล้ว นักบวชในสุสาน ๒ นี้ก็มีตำแหน่งที่ยิ่งใหญ่เป็นรองเพียงแต่เจ้าแห่งลิปันในสุสาน ๑ เท่านั้นเองละครับ

หลังจากที่นักโบราณคดีค้นพบสุสาน ๒ ไม่นานนัก "สุสาน ๓" (Tomb 3) ก็เปิดเผยตัวตนตามมา สุสานแห่งนี้อยู่ลึกลงไปข้างใต้อีกราว ๕ เมตร ศพในสุสานนี้อยู่ภายใต้เครื่องนุ่งห่มและเครื่องประดับอันงดงามที่หนาถึง ๑๖

"มนุษย์ปู" ทำจากทองคำ ค้นพบในสุสานของเจ้าแห่งลิปันผู้ชรา

ลูกบิดทองคำจากสุสานของเจ้าแห่งลิปันผู้ชรา แสดงลวดลายแมงมุมบนใบที่มีใบหน้าของมนุษย์อยู่บนหลัง

ชั้น โครงกระดูกบ่งบอกว่าบุรุษผู้นี้มีร่างกายที่กำยำกว่าเจ้าแห่งลิปันเสียอีก นอกจากนั้นผลการตรวจสอบดีเอ็นเอ (DNA) ยังเปิดเผยว่าบุรุษใน "สุสาน ๓" มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดฝั่งมารดา กับเจ้าแห่งลิปันเสียด้วยสิครับ!! นักโบราณคดีจึงตั้งชื่อบุรุษผู้นี้เอาไว้ว่า "เจ้าแห่งลิปันผู้ชรา" (Old Lord of Sipan) ที่น่าสนใจก็คือบรรพบุรุษของเจ้าแห่งลิปันคนนี้ถูกฝังพร้อมกับ "องครักษ์ไร้เท้า" และสตรีอีกหนึ่งคน เครื่องประดับของเจ้าแห่งลิปันผู้ชราเองก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่าทายาทของพระองค์เลยครับ เพราะส่วนใหญ่ล้วนทำ

จากโลหะล้ำค่าอย่างทองคำหรือโลหะเงินทั้งสิ้น สำหรับชิ้นที่โดดเด่นที่สุดคือ "ลูกบิดทองคำ" รูป "แมงมุม" กำลังคืบคลานอยู่บนใบของมันเอง โดยมี "ใบหน้า" ของมนุษย์อยู่บนหลังของแมงมุมตัวนั้นด้วยเช่นกัน

หลังจากสุสานที่ ๓ ถูกเปิดทีมโบราณคดีของอิตาลีก็ยังคงขุดค้นอยู่ในบริเวณวากา ราคาตาเรื่อยมา และได้ค้นพบสุสานใหม่ๆ อยู่เสมอ จนมาถึง "สุสาน ๑๔" ที่ค้นพบในปี ค.ศ.2007 รวมแล้วมีโบราณวัตถุที่ค้นพบจากวากา ราคาตามากมายมหาศาล จนต้องสร้างพิพิธภัณฑ์ขึ้นมาถึงสองแห่งเพื่อบูรณะและจัดแสดงมรดกทางวัฒนธรรมของชนเผ่าโมเชกลุ่มนี้กันเลยทีเดียว

ลองจินตนาการเล่นๆว่าถ้าวันนั้นพวกโจรตัดสินใจแบ่งสมบัติกันอย่างเป็นธรรมจนไม่มีใครวิ่งแจ้นมาฟ้องทางการแล้วละก็ บางทีทุกวันนี้อาจมีความรู้เกี่ยวกับเจ้าแห่งลิปันของชาวโมเชคงจะหายสาบสูญไปพร้อมกับทรัพย์สมบัติที่ออกเดินทางไปยังตลาดมืดทั่วทุกมุมโลกแล้วก็ก็เป็นได้ ●

อ้างอิง

- Art of the Andes from Chavin to Inca โดย Rebecca Stone-Miller
- <https://www.world-archaeology.com/features/tombs-of-the-lords-of-sipan>
- <https://www.ancient-origins.net/ancient-places-americas/spectacular-mochican-tomb-complex-huaca-rajada-peru-001985>

สามารถติดตามอ่านวารสารใหม่ได้ที่

<http://libapp.rmutp.ac.th/newBook/?cat=10>

- ห้องสมุดเทเวศร์
- ห้องสมุดโชติเวช
- ห้องสมุดพณิชยการพระนคร
- ห้องสมุดพระนครเหนือ

